

[Gert Petersen.]

sådan, at i det tyske spørgsmål har regeringspartierne — det er vel for stærkt at sige, de ikke har nogen politik, for de har givet udtryk for en politik fra tid til anden, men når det drejer sig om konkrete tiltag, konkrete initiativer, ja, så opstiller de simpelt hen intet punkt, der svarer til det punkt, som er opstillet i det socialdemokratiske forslag.

Nu vil jeg nok sige, at det socialdemokratiske forslag om kontrolrådspasordningens ophævelse naturligvis er bedre end regeringspartiernes holdning, som altså i denne sag, i hvert fald efter forslaget formulerings, er lig nul. Jeg ved godt, at der heroppefra kommer andre betragtninger frem, men hvis vi skal tage efter forslaget, ja, så er stillingen lig nul, man har ingen stilling. Det socialdemokratiske forslag er naturligvis bedre, men jeg synes heller ikke, det er helt godt. Jeg er enig i den kritik, der blev fremført for lidt siden af hr. Svend Haugaard, idet jeg heller ikke mener, at socialdemokratiet, da det dannede regering, sigtede efter at få afskaffet kontrolrådspasordningen. Hvis man har gjort det, har det i hvert fald været holdt som en statshemmelighed over for folkettinget. Jeg skal senere komme tilbage til det og dokumentere det. Derimod ved jeg godt, at man søgte at få lempelser igennem på mange måder. Det har jeg egentlig også indtryk af, den nuværende regering søger. Jeg kan ikke rigtig se, der er den store forskel. Jeg er naturligvis tilhænger af en ophævelse af ordningen. Jeg er tilfreds med, at forslaget er stillet, men jeg kan ikke acceptere formuleringen om, at det er på linje med, hvad man foretog sig indtil januar 1968.

Jeg beklager, at det socialdemokratiske forslag nu udelader handelskammeret i Østtyskland. Jeg synes, at man stadig væk bør opfordre regeringen til at tilskynde til oprettelsen af et sådant handelskammer. Naturligvis kan regeringen ikke beslutte, at et sådant handelskammer oprettes. Det er blevet understreget bl. a. af hr. Stinus i en tidligere debat her i tinget, efter at forskellige handelsorganisationer havde udtalt sig, at regeringen kunne ikke beslutte denne sag, men det kunne da vel ikke udelukke, at regeringen kunne tilskynde til en oprettelse af et sådant handelskammer. Det er ikke en

anerkendelse af DDR, som vi kunne ønske, men det er helt givet — og det er vel derfor regeringen ikke har villet tilslutte sig det, og måske derfor socialdemokratiet har udeladt det, jeg ved det ikke — at det i udlandet ville blive opfattet som, skal vi sige et skridt på normaliseringsvej. I udlandet ville det blive opfattet ikke som en juridisk anerkendelse, for det er det ikke, men som et skridt i retning af en anerkendelse.

Endelig mener vi, at det er nødvendigt — når man nu begrænser sig til disse realistiske forslag og altså ikke stiller et egentligt forslag om anerkendelse af DDR — at foreslå, som vi har gjort det, at regeringen skal udtrykke en klar anerkendelse af Oder-Neissegrænsen. Dette spørgsmål er blevet aktualiseret i den seneste tid gennem Gomulka's forslag. Der er i virkeligheden tale om en ændring i polsk politik, og det må anses for ganske nødvendigt, at Tysklands nabolande, allierede osv. nu giver udtryk for deres mening om denne sag, ellers risikerer vi, at endnu en historisk chance i Europa går tabt, ellers risikerer vi, at toget kører igen, før man kommer med, før situationen bliver udnyttet.

Forholdet er i virkeligheden det, at det, man kalder Tysklandspolitikken, den vestlige Tysklandspolitik, ligger på gulvet. Der er nu gået 24 år siden krigens afslutning; den målsætning, man har haft fra vestlig side, i hvert fald proklameret man havde: en genforening eller hvad man nu kaldte det, den har ikke ladet sig opfylde, og der er ingen udsigt til, at den lader sig opfylde. Ikke desto mindre fastholder man den.

For et års tid siden havde vi en debat her i folkettinget, og der blev sagt fra hr. Poul Schlüters side og fra hr. Per Hækkerups side, at nu var der jo kommet den nye koalition, den store koalition i Vesttyskland, den førte en ny politik, nu skulle de have fred og ro, og så skulle det nok komme til at glide alt sammen. Men vi ser jo i dag nøjagtig den samme politik. Der er ændring i form, men ikke væsentlig ændring i indhold. Jeg står med en udtalelse af forbundskansler Kiesinger fra den 25. april 1969 i forbundsdagen, hvor han siger:

„Vi holder vores hånd udstrakt, vi vil forhandle med dem derovre. Vi vil også forhandle med Sovjetunionen, hvis de er